

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 80.

2023.gada augusts

GAISMAS UN TUMSAS SASPĒLE RADA GAISMĒNAS DEBESĪS UN ATJAUNO LĪDZSVARU UZ ZEMES

SATIKŠANĀS...

Ir jauna diena.

Gaiss smaržo pēc lietus un mazliet pēc lavandām...

Gaismas un tumsas saspēle rada gaismēnas debesīs un atjauno līdzsvaru uz zemes.

Satikšanās ir notikusi.

Tur augšā jau sen noliktā satikšanās ar sava Dvēseles spēka patieso lielumu... nu ir notikusi...

Patiesais lielums vai mazums vairs nav noslēpjams.

Tas iznāk priekšplānā plānā šķidrautā, kas vairs nenosedz neko...

Viltus praviešu nestie vārdi aizvējo garām viedai Dvēselei nesadzirdēti, jo tukši...

Bezgalīgi plašs Mīlestības lauks staro pilnības Gaismu uz visiem, kas nākuši uz zemes šai laikā, kad cilvēce piedzīvo sevi no jauna, citādi...

Satikšanās, lai turpinātos...

• Zanda IvaNova (Vītola) •

Kā jūs domājat, vai zelta ķēdes maigāk

rokas, vieglāk kājas slēdz?

Kā jūs domājat, kādēļ no sprostiem projām
ieslodzītie putni vēlās bēgt?

Tā ir brīvība, kas dārgāka par sauli, tās ir
ilgas, kas no sprostiem ārā sauc,

Tā ir laime pamosties no dziesmām, rīta
vēju sveikt, kas rasu zālē trauc.

Katram savs stāsts par savu brīvību. Kā
tā tikusi iegūta, pazaudēta, izkarota, noturēta.
Ko tā prasījusi un, ko devusi. Kā tā ilgota un
sirdī lolota vadījusi dzīves ceļos, arī pati augot,
sevi izzinot, pārtopot jaunos veidos. Sekojot
brīvības balsij, tā atver atkal jaunus
apvāršņus, atklāj negaidītas atskārsmes arī
tur, kur iepriekš viss likās skaidrs. Piemēram,
kad vienai brīvībai ceļš krustojas ar kādu citu.
Tik bieži par savu brīvību mazās un lielās
dzīves jomās iedomājot, iestājoties, pastāvot,
mēs - cilvēki pamatojamies domā, pieredzē
par nebrīvību. It kā tas būtu kaut kas tāds, ko
var atņemt, noliegt, sabradāt, jo ir jau taču tā
bijis, cilvēku dzīvju stāsti to liecina...

Tikai tad jau sanāk, ka vienmēr esam
apdraudēti, atkarīgi no kādas labvēlības, no
kādiem itin kā lielākiem par mums. Tā
domājot, nākas aizvien savu spēku ieguldīt
nedrošības spriedzē, kurai pretsvarā būvējam
visādu aizsardzību.

Tad gan vairs nav iespējams pilnīgi
atvērties dzīvei un arī sev ne, jo deviņām
atslēgām droši ieslēgta, no svešām acīm
noslēpta šī pati patiesākā brīvība.

Visu mums var atņemt, tikai mīlu ne...
tā saka dziesma...

Kā mēs tā netīši sev ačgārni nodarām -
paši savu brīvību iesprostojam, savas dzīves
lielās mīlestības aicinājumam citkārt
nenoticam? Kā būt visā savā nesējspēkā katrā
mirklī patiesi un īsti?

Tikai kaut vai uz mirkli atlaižot savus par
sevi sadomātos stāstus, tieši un godīgi
skatoties Brīvības acīs, cilvēks saprot un jūt -
es nevaru brīvību iegūt, vien varu Brīvība būt.

Un kādēļ no cilvēkiem bēg stirnas? Kādēļ
sagūstīti putni bēdās mirst?

Kādēļ, sakustoties ūdens virsmai, zivis
bailēs dziļi dzelmē grimst?

Tā ir brīvība, kas dārgāka par sauli, tās ir
ilgas, kas no sprostiem ārā sauc,

Tā ir laime pamosties no dziesmām, rīta
vēju sveikt, kas rasu zālē trauc.

Jānis Vītols

Un varbūt viss ir tikai tāpēc

Lai rītos sauli gaidītu

Lai zilās būtu debesis

Un jūra vēl arvien turpat

Un varbūt viss ir tikai tāpēc

Lai vējš ar mākoņiem var dejot

Lai bitēm pļavas ir

Un putniem koku galotnes

Lai vētrai jūra ir kur plosīties

Un jūrai saules rietu nepietrūkst

Lai smilgas debesīs var tiekties

Un visam pāri zvaigžņu ceļš ♥

Marika Višņevska

Šorīt migla atstājusi dāvanu

pasaulei - ar daļiņu sevis izrotājusi zirnekļu
tīklus, atklājot to smalkumu, trauslumu,
sarežģīto un unikālo struktūru. Es domāju...
vai šādi neredzami pavedieni un tīklojumi
nesaista arī mūs vienu ar otru, mūs ar visu
pasauli mums apkārt? Man šķiet, ka tieši šie
pavedieni ir tie, caur kuriem viens otram
pieskaramies, caur kuriem mijiedarbojamies,
atstājot lielāku vai mazāku iespaidu viens uz
otra dzīvi. Caur šiem pavedieniem pie mums
atnāk impulsi, idejas, ierosmes, sajūtas,
emocijas, domas un vārdi. Un caur šiem
pavedieniem mēs pasaulē un Visuma telpā
nosūtām visu to, kas atrodas un rodas mūsos,
gan pozitīvo, gan negatīvo. Izvēle, ko saņemam
un ko dot vienmēr ir mūsu ziņā!

Madara – Dvēseles piezīmes

Būt nepatiesam ir šaušalīgi

bežjēdzīgi. Tu varbūt teicami nospēlē savu lomu, bet aplausus iegūst tavs skatuves tēls nevis tu pats. Tad jau gandrīz jāklūst greizsirdīgam uz to par kuru izlikies.

Tomēr būt patiesam dažreiz ir sarežģīti. Iekš viena cilvēka ir tik daudz dažādu dabu... un slāņu. Ej nu sažini kurš īsti no tiem visiem esi tu pats. Katrā situācijā kāds no viņiem runā skaļāk. Ir reizēm grūti sadzirdēt to savu īsto balsi. Īpaši, ja esi to kušinājis dikti, vai centies pielāgot korim. Bet kaut kur taču ir jābūt tieši tev. Un tad jāļauj tai balsij, tieši tai - tavējai izskanēt arī pāri tavām lūpām. Bet nu pēkšņi kļūst bailīgi. Jo, ja tavam patiesajam "es" kāds iesītīs, tad patiešām sāpēs, tas nebūs vis kā pa silikona bruņām. Tas būs uzreiz pa jēlu dvēseli. Tomēr labāk, lai kāds iesit un cits atkal apskauj un dziedē, bet to īsto tevi. Jo tikai tad tu ieraudzīsi, kurš patiesi tavs brālis, kura māsa un kurš ir tas, kuram patika tikai tava ārējā krāsa.

Ieva Veide

Dzīve ir tikai mirkļu un

laika posmu virkne.
Izstiepta, pavilkta vai izdzīvota.
Attaisnojumiem vairs nav vietas.
Ir sajūtu impulss, izvēle un rīcība.

Indu Puri

Zīmes, zīmītes, no-zīmes...

Nejaušs, izkritušas putna spalvas pieskāriens, atrasta monēta, iztrūkusi poga, apmulsuša putna skrējienis logā, melns kaķis, pirmā taureņa krāsa... Liekas, ka pilna pasaule zīmju un zīmīšu. Kā ceļa zīmes šosejas malā, tās tev dzīvē ar' uz katra soļa. Tikai reizēm, tās nepamani vai negribi pamanīt. Labās zīmes tu mēģini tulkot, bet ne-labās centies neredzēt.

Kāds tic, kāds netic...

Bet kaut kas jau tos mājienu dod. Kāpēc skatoties uz vienu mākonī kāds tajā redz pūķi, kāds aitu, kādam vispār liekas, ka tas ir kuģis, citam - salauzta sirds... Viens mākonis, bet tik daudz variantu.

Un tu ar' kā zīme. Kāds priecājas tevi satiekot, kāds novēršas un cenšas nepamanīt, kāds mēģina tevi ieraudzīt it visā, kāds vispār tevi nepazīst...

Tu ar' kā zīme... un tev ar' zīmes. Tikai vai tu tās redzi... vai tu gribi tās redzēt...

Iespējams, ka tu esi kādam "laimes slotiņa", "aka", "jumis" vai "galvenais ceļš"...

Iespējams, ka tu kādam esi...

... un iespējams kāds ir tev...

Evija Lukse

Dzīve ir upe...

Visam sliktajam ir iemesls, kuru var atrast un mainīt. Ja man nepatīk drēbes, es tās pāršuju, mainu, ja man nepatīk krāsas, es tās pārkrāsoju, ja man negaršo ēdiens, es to neēdu, ja mani nomāc bezcerība, drūmas domas - es to izmetu no savas sirds un prāta, es mainu to visu pret to, kas man patīk. VISS IR IESPĒJAMS, jo viss ir pašu rokās! Tā dzīvo un atceries galveno bausli, ar kuru sākas ceļš uz Debesu Valstību - MĪLĒT SEVI! Dzīve ir UPE, no kuras varam izvēlēties sev paturēt to, kas mūs uztur dzīvus. Šīs upes krastā tu vari nosēdēt visu mūžu, gaidot, ka tā tev kaut ko sniegs un neko vairāk par pāris šļakatām tā arī nesagaidīt. Bet tu vari arī izvēlēties peldēt pāri, nirt dziļumos, iet pret vai pa straumi. Dzīve nav siena, tā laiž tevi sevī jebkurā veidā, kādā tu izvēlies, tai nav konkrētas programmas, tu vari to mainīt jebkad un no jebkura stāvokļa...

Māra Timna

Izgaismo savu sirdi!

Paskaties, cik daudz skaista ir tev apkārt!
Daba, cilvēki, notikumi.

Tās ir lietas, kas neko nemaksā, bet kas ir pašas vērtīgākās un svarīgākās.

Materiālā pasaule sakārtojas pēc tā, kādās attiecībās esam ar savu iekšējo būtību.

Tāpēc tik nozīmīgi ir izgaismot savas domas un savu sirdi.

Tad tu būsi patiesi bagāts!

Maija Kadiķe

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam**

uz e-pastu: reinvaldemaija@gmail.com

www.draugiem.lv ; www.facebook.lv

<https://t.me/laismasmaija>

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**

Vieglums...

Tā sajūta, ka viss notiek tāpat, bez pretestības, cīņām un strīdiem...

Tu kā lapaspuses katalogā ar krāsainām bildēm tikai izšķirsti variantus un vienkārši izdari izvēli...

Radīšanas apziņa...

Un Tu izdari to izvēli, kas liek just mieru, pārliecību un radošuma vai sadarbības pirmgaršu...

Un Tu zini, ka augļi būs, jo pazīsti, dzirdi, jūti sevi no debesīm līdz zemei, no zemapziņas dziļēm līdz apziņas augstumiem viss ir skaidrs, izvētīts un tīrs un sastājies savas vietās...

Un viss ir kluss, šaubu tārpi domās neiegriežas, un tikai jāatrod Īstais Laiks lai sajustu, kad Sākt...

Tu zini un jūti to noti, kas liek izdarīt izvēles, kas ved uz mīlestību... pret sevi, citiem, dzīvi...

Vieglums, kad Tu kā vijole spēlē savu dziesmu un tavi Tuvie saskanīgi sadarbojoties pievienojas, veidojot orķestri... simfoniju...

Vibrācijas saskaņoti virpuļo, un var skaidri sadzirdēt Visuma zvaigžņu stāvokļa mūziku sevī un attiecībās, kas svin to brīnumaino zināšanu, to dievišķo atbilstību, ko no pirmsākumiem jau ir novēlējis Tev Radītājs... būt īstajā laikā, īstajā vietā ar īstajiem cilvēkiem...

Leida Tīlika

